

N:o 65.

Af herr **J. G. O. Högstedt** från Helsingborg, *angående ålders-
tillägg för folkskolelärare.*

Folkskolelärarnes nuvarande löneförmåner må väl af alla med förhållandena förtroliga erkännas vara i behof af en snar förbättring. Dessa lärares lön utgör, som vi veta, förutom de i lag stadgade naturaförmånerna af bostad, vedbrand och kofoder samt, »så vidt ske kan», trädgårdsland, 600 kronor, hvilket belopp ökas efter fem års oförvitlig tjänstgöring med ett ålderstillägg af 100 kronor.

Dessa löneförmåner synas mig icke motsvara de anspråk, som nu ställas på nämnda lärare, eller de uppoffringar, de måste göra för att blifva kompetenta till att utöfva lärarekallet. Efter att hafva använt minst ett år till beredelse för inträde vid seminariet, måste de der genomgå en kurs, som omfattar en tid af icke mindre än 4 år, innan de blifva förklarade till lärarebefattning behörige. Och då det vanligen är obemedlade ungdomlingar, som inträda på ifrågavarande lärarebana, och då det blifver alltmera kostsamt att uppehålla sig i de städer, der seminarierna äro förlagda, kan en lärarekandidat icke genomgå en seminariekurs utan att åsamka sig en skuld af minst 3,000 kronor, en skuld som vanligen ökas, då den unge läraren vid tillträdet af sin befattning måste förse sig med en del oundgängligt behöfliga bosättningsartiklar. Då nu läraren skall med sin lilla lön såväl bestrida de dagliga lefnadskostnaderna som ock förränta och måhända något litet amortera den nämnda åsamkade skulden, så inses nog, att han redan från början kommer att lefva under ytterst bekymmersamma, på hans arbete menligt inverkan ekonomiska förhållanden. Och ännu svårare blifver det för honom, om han bildar familj, som han ser år efter år tillväxa. Det är icke att undra öfver, om läraren känner sig frestad att se sig om efter biförtjenster på andra håll, hvilket i hög grad förminskar det intresse, han bör hysa för sitt ansvarsfulla, så mycket fordrande

kall. Att skaffa sig böcker för att kunna fortsätta de väl behöfliga pedagogiska studierna vågar naturligtvis icke läraren med nuvarande aflöning att tänka på.

Andra jemförliga tjänstemän äro bättre aflönade, t. ex. kronolänsmän och underofficerare. De förra hafva dessutom en mängd sportler, och underofficerare hafva utsigt att genom befordran erhålla bättre lönevilkor. Dock äro kompetensvilkoren för dessa tjänstemän mindre än för lärarne och studiekostnaderna i följd deraf mindre. Åtskilliga städer och en och annan landtkommun hafva redan behjertat lärarnes tryckta ekonomiska ställning och höjt deras löner till ett belopp, som i städerna särskildt vida öfvergår de i lag stadgade löneförmånerna. Men nära nog hela landsbygdens lärarepersonal arbetar dock fortfarande under ganska tryckande ekonomiska förhållanden, hvilka blifva allt mera tryckande i den mån kompetensvilkoren höjas och lefnadskostnaderna ökas.

De 700 kronor, som efter fem års oförvitlig tjänstgöring utgör folkskolelärarens och folkskolelärarinnans i lag stadgade lön, må väl anses vara väl knappt tillmätt. Det vore därför både billigt och rättvist, att ytterligare ett ålderstillägg af 100 kronor blefve ordinarie lärare och lärarinna vid folkskola efter 10 års oförvitlig tjänstgöring tillerkändt. På grund af hvad som ofvan blifvit anfördt tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville besluta tillerkänna ordinarie lärare och lärarinnor vid folkskola, hvilka förete intyg om 10 års oförvitlig tjänstgöring, ett andra ålderstillägg af 100 kronor och att därför erforderligt belopp måtte ur statsmedel utgå och på ordinarie stat från och med år 1897 uppföras.

Stockholm den 25 januari 1896.

Gustaf Högstedt,
från Helsingborg.

I motionen instämma:

C. J. Hammarström.

C. F. Wallbom.

H. Lilliehöök.

G. Sälling,
från Vestmanlands län.

Adolf Aulin.

A. H. Göthberg.